

Μετεγκατάσταση στη Σουηδία: Η οικογένεια του Γιάμαν

14/6/2017

Ο Γιαμάν και η Φάτμα είναι ένα νεαρό ζευγάρι από την Συρία. Μαζί με τα παιδιά τους, Αμπνταλαραχμάν και Ομάρ, είναι μεταξύ της πρώτης ομάδας προσφύγων που μετεγκαταστάθηκαν στη Σουηδία.

«Είμαι πολύ χαρούμενος που πηγαίνουμε στη Σουηδία. Ήθελα πολύ να μας στείλουν εκεί, είναι μια καλή χώρα και ένας ασφαλής τόπος για τα παιδιά μας αλλά και για μας. Επιπλέον, ο αδερφός μου βρίσκεται ήδη εκεί εδώ και λίγα χρόνια οπότε θα ξανασυναντηθούμε. Πριν από τον πόλεμο, σπούδαζα πληροφορική στο πανεπιστήμιο στη Συρία. Ήθελα να συνεχίσω με τις σπουδές μου, να προχωρήσω παραπάνω όμως ξέσπασε ο πόλεμος κι έτσι αναγκάστηκα να σταματήσω. Ήταν πολύ δύσκολα, οι άντρες επιστρατεύονταν στον κυβερνητικό στρατό και αν έμενα εκεί, θα αναγκαζόμουν να σκοτώσω, ενώ δεν θέλω να βλάψω κανέναν.

Έφυγα από τη Συρία πριν από πέντε χρόνια, μόνος μου. Αρχικά, έμεινα στην Τουρκία για τέσσερις μήνες και μετά πήγα στην Αίγυπτο. Τελικά επέστρεψα στην Τουρκία πριν από 2,5 χρόνια. Εκείνη την περίοδο ήρθε να με βρει η Φάτμα, που τότε ήμασταν αρραβωνιασμένοι. Το πρώτο μας παιδί γεννήθηκε στην Τουρκία και όταν η Φάτμα ήταν έγκυος στο δεύτερο, φύγαμε για την Ελλάδα. Όπως τόσοι άλλοι, διασχίσαμε τη θάλασσα σε μια πλαστική βάρκα. Ήταν μια τρομακτική περιπέτεια. Περίπου 30 λεπτά αφού ξεκινήσαμε, η βάρκα σταμάτησε, ήταν 4 το πρωί. Παρασυρόμαστε από τα ρεύματα επί ώρες. Καλέσαμε τον αριθμό εκτάκτου ανάγκης και το ελληνικό λιμενικό ήρθε με ένα σκάφος, όπου επιβίβασαν τα γυναικόπαιδα. Μας είπαν ότι θα μετέφεραν τις οικογένειές μας στην Ελλάδα και θα επέστρεφαν για μας, τους άντρες, αργότερα. Έφυγαν αλλά τελικά, μισή ώρα αργότερα, εμφανίστηκε το τουρκικό λιμενικό. Ίσως να είχαμε παρασυρθεί προς τα τουρκικά παράλια, δεν ξέρω. Μας είπαν ότι θα μας γυρνούσαν πίσω στην Τουρκία. Θύμωσα πολύ. Μιλώ τουρκικά και τους εξήγησα ότι οι οικογένειές μας είχαν μεταφερθεί στην Ελλάδα. Εκείνοι επέμεναν να μας γυρίσουν στην Τουρκία και αφού ήταν πολύ θυμωμένοι, δεν αντισταθήκαμε άλλο. Όταν φτάσαμε, έλεγξαν τα χαρτιά μας και μας άφησαν. Το πρόβλημα ήταν ότι είχα πάνω μου τα χαρτιά όλης της οικογένειας και το μοναδικό μας κινητό τηλέφωνο. Η Φάτμα, τρομαγμένη, είχε βρεθεί μόνη με το παιδί μας σε ένα μικροσκοπικό νησί. Ευτυχώς, κατάφερα να μπω σε μια άλλη βάρκα την επόμενη μέρα και να περάσω στο Καστελόριζο. Ήταν 19 Φεβρουαρίου 2016.

Από εκεί, το λιμενικό μάς μετέφερε στη Ρόδο, όπου καταγραφίκαμε. Πήραμε το πλοίο της γραμμής για την Αθήνα και αποφασίσαμε να συνεχίσουμε για τα σύνορα, που ήταν ακόμα ανοιχτά. Πέντε μέρες μάς πήρε να φτάσουμε στον καταυλισμό της Ειδομένης. Διασχίσαμε την Ελλάδα και κοιμόμασταν όπου βρίσκαμε, ένα βράδυ σε ένα γήπεδο μπάσκετ, ένα άλλο σε ένα εστιατόριο. Τρεις βδομάδες περάσαμε στην Ειδομένη, περιμένοντας μάταια να περάσουμε. Μας είχαν δώσει τον αριθμό 136 και ο τελευταίος αριθμός που πέρασε ήταν το 65. Έτσι, γυρίσαμε στην Αθήνα όπου πήγαμε κατευθείαν στην υπηρεσία Ασύλου και κάναμε αίτηση για μετεγκατάσταση. Μας παραχωρήθηκε ένα διαμέρισμα στο κέντρο και περιμέναμε τα νεότερα. Στο μεταξύ, περάσαμε καλά. Η Ελλάδα είναι η πιο όμορφη χώρα που έχω δει. Επισκεφτήκαμε την Ακρόπολη και διάφορους άλλους αρχαιολογικούς χώρους, πήγαμε τα παιδιά μας στην παραλία. Γίναμε σχεδόν ντόπιοι. Και οι άνθρωποι εδώ είναι απλοί και στηρίζουν πολύ τους πρόσφυγες, δεν αντιμετωπίσαμε κανένα πρόβλημα.

Πριν από τρεις εβδομάδες μάθαμε ότι φεύγουμε για Σουηδία. Θα πρέπει να μάθουμε τη γλώσσα αλλά δεν με πειράζει αφού μου αρέσει να μαθαίνω γλώσσες και να γνωρίζω κόσμο. Θα ήθελα να συνεχίσω τις σπουδές μου και να βρω μια δουλειά. Δεν θέλω να κάθομαι άπραγος. Πρέπει να φρεσκάρω τις γνώσεις μου στην πληροφορική, πάνε πέντε χρόνια που αποφοίτησα και πρέπει να μάθω από την αρχή, να παρακολουθήσω τις εξελίξεις. Αλλά και η Φάτμα θέλει να συνεχίσει τις σπουδές της, θέλει να γίνει νοσοκόμα. Ελπίζω να μπορέσουμε να προσφέρουμε, ως γονείς, μια ασφαλή και όμορφη ζωή στα παιδιά μας στη νέα μας πατρίδα, τη Σουηδία.